

יוצא דופן פרק חמישי נדה

מג.

עין משפט
נר מצוה

לה א מיי פ"ח מהל'
מטמא משכב ומשג
הכלה ה'
לו ב מיי פ"ח מהל' שאר
אבות הטומאה הליד'
סמט עין רומ':
ג ד מיי שס הליד':
ק"ה ה מיי שס הליד':
לש ו מיי שס הליד':
מ ד מיי שס הליד':
מא ה מיי פ"ב מהל'
מטמא משכב ומשג
הכלה ט'

תוה' הרא"ש

למירא דהיסט ונגיעה
כידיו. פרש"י
(דמתני') דמהכא ליפנין
לכל הנגיעות דאין מנע בית
החמנו בלשון נגיעה ללמד
על כל נגיעה דכתבא גבי
טומאה שתהא (בלגין)
והיינו דאמר"י בפ"ק
קדושין אמר ע"ל הכל
מדין דלשון גלוי הוא אצל
השרין כי יגע אמר רחמנא
והאי בר נגיעה הוא וימרו
פשיטא ליה דבעי שיחא
גלוי אלא דסמך אנגייה
דחכא יאיתוק לידיו:

אוחו ס"ד והתניא ר' אליעזר
אומר לו האוחז ומשתין
כו. פירכא זו תמורה בעיני
כיון דכתב בקרא משמרת
תרומוי וצוה הכתוב
לשמור אותה שלא תטמא
וכי בשביל חכמי שאמרו
כאילו מבאי מבול לעולם
לא ימנע מטמא אותה את
התרומה (ב) וצ"ע:

שכבת זרע אמר רחמי
בבואיה להרעי.
אפי' באין יורה כחץ איירי
לחורעי כיון שעקרק
בהרגשה. ותי' דאמרין
בפ"ק נדרים אית קים לה
בירדה כחץ וכיון שאומרת
שאני יורה כחץ יצא יורה
כחץ ומאי נפקא לו אם
אינו יורה כחץ מ"מ ראו
הוא לחורעי וי"ל דלעולם
בשאני יורה כחץ אינו ראו
לחורעי ובהא פליגי הני
לישיי דהכא דלישנא קמא
סבר כיון שעקרק מתחלה
באותו ענין שאריה לחורעי
מטמאה או אי' דאריה היא
לחורעי אלא שאינה יכולה
להתעבר בשאני יורה כחץ
לפי שאינו נכנס עד מקום
ההריון אלא שותת ויורה
לחץ:

אורווי הוא דלא מורעא הא
טמיה מטמאה.
אפי' נעקר בלא הרגשה דאי
לאו הכי היינו לישנא קמא:
זבה שנעקרו מימי רגליה.
פרש"י בתשובה להכי בעי
בובה ולא בעי בוב לפי
שבאשה מתעגלין כל מימי
רגליה בבת אחת לפתחה
משא"כ באיש:

(א) ולפי מ"ש כצ"ל צ"ע
גרמ"י כ"ב כפס הוה"ק וכו'
כפ"ע שם דעון זה תמור מכל
עצמות תמורה מיישג זה
ובל"א ח"י דש ואת' עקרק
ומש"כ צימנות דף 5 ע"ש
דרייק.

למירא דהיסט ונגיעה כידיו. פרש"י דמהכא ליפנין לכל
נגיעות כגון שרץ וצבלה שנגעו בסמרו של טהור
וקשה להי' מוצ' ליפנין כי היכי דבעינן גלוי' הזו ה"נ בעינן שיגע
צגלוי' של טהור לענין היסט נמי ילפך דנצעי' שיסיט הטהור צגלוי'
כדבעינן צגלוי' הזו והכא אמרין

דקנה בקומטו של טהור והסיט בו את
הזו טמא ואמר נמי דבית הסמרים
מטמא במשא' אלא נראה לפרש דזו
וסרץ וצבלה שנגעו בסמרו של טהור
דטהור לאו מוצ' ליפנין אלא ליפנין
מלשון נגיעה דכתיב צבולוה וטהור

הנוגע צוז נמי כתיב הנוגע צצצר
הזו ולשון נגיעה משמע מאצבראי שיגע
הטהור צגלוי' צנומאה וכן משמע פ"ק
קדושין (דף כה). דלמר עולא הכל

מודים לשון גלוי' הוא אלל שרץ וכי
יגע אמר רחמנא והאי צר נגיעה
הוא משמע דמלשון נגיעה דכתיב
צצצר הוא דריש' דלא מיימי קרא
ידיו ולשון דכתיב צוז ומיחו רש"י גרים

התם אש' יגע צו היינו קרא דכתיב
גצי צו והא דלצטרין הכא למדרש
מידיו ולא נפקא ליה מנגיעה דכתיב
צוז משום דהאי' נגיעה צהיסט מיימי
ולא משמע גילוי' כמו נגיעה ממש
לכך דריש' לה מידיו דבעינן גילוי' הזו

צין צהיסט צין צנגע מדלפסיה צלשון
נגיעה ח"י' מנגיעה דהכא דכתיב
גצי ידיו מינה ילפנין לכל נגיעות
דהוו מאצבראי: **בראיויה** צחורעי.
ואפי' יא'ה צלא הרגשה איירי כדמוכח
צסמון ומימה דא"כ משמע דלאו
להזרע אע"פ שאינו יורה כחץ וצשיליה

נדרים (דף כה). וכן ציצמנות (דף כה).
אמר ר' יודן קיס לה ציורה כחץ
משמע דאי' אין יורה כחץ ציורה ראו'
להזרע וי"ל דלהא לישנא דהכא לא
מנריך רק צצמחלת עקירת צצבת
זרע תהא ראייה להזרע אע"ג דלסוף

יא'תתה היא צענין שאינו ראו' להזרע
ח"י' ראו' להזרע הוא אלא שאינה
ראייה להתעבר לפי שאינו יורה כחץ
ואינו נכנס לתוך גופה אלא שותת
ויולא לחון: **האן טמיוי מטמיה**.
פירוש ואפילו נעקרה צלא הרגשה
דאס לא כן היינו לישנא קמא:

זבה שנעקרו מימי רגליה. וכן צעי
מעונדת כוכבים שאל ריב"ז
מרש"י אמאי לא צעי מוזר צו
ועוד כוכבים והשיצ דנראה לו לפי
צצאשה מתעגלין כל ומימין רגליה
צצת אחת לפתחה מה שאין כן באיש:

אם
וירדה
(א) ולפי מ"ש כצ"ל צ"ע
גרמ"י כ"ב כפס הוה"ק וכו'
כפ"ע שם דעון זה תמור מכל
עצמות תמורה מיישג זה
ובל"א ח"י דש ואת' עקרק
ומש"כ צימנות דף 5 ע"ש
דרייק.

קמ"ל דהאי לא תוך תוכו הוא אלא כגון כלי צתוך המגור ופיו
למעלה מפיו המגור: והסיט צו את הטהור טהור. כדמפרש טעמא
לקמן: צקומטו של טהור והסיט צו את הזו טמא. הטהור שהרי
נשא את הזו צו מטמא במשא' דכתיב צצמטמא צצמטמא של צו
אוחס וק"ו לזכ' עמנו: **מאי טעמא**.

טהור היסט בקנה צקומטו של צו
טהור: דכתיב וכל אשר יגע צו
הזו וגו'. והאי קרא לאו למגע
אלצטרין דהא כתיב [שס] והנוגע צצצר
הזו אלא זה הסיטו של צו מכאן
למדנו צו שהסיט את הטהור טמא
שלא מצינו צכל המורה טומאה המסמטת

טהרה שמתמא אלא אס כן נשא
טהור את הטמא והכא צוז הוא דגלי'
רחמנא וכתב וידיו דדרשינן' הכי היכא
דסיט צו הזו צידיו כלומר צגלוי' (ס):
לא שטף צמיס. מילתא אחרימי היא
למילף נטילת ידיס לנצילה מהכא.

אלמא הסיט צו את הטהור אינו טמא
אלא א"כ הסיטו צגלוי' צידיו מדלפסיה
צלשון נגיעה ליפנין נמי לכל נגיעות
דלשון מגע צית הסמרים מטמא אצל
טהור שהסיט את הזו דנפקא לן
מקרא אחרינא דלא כתיב ציה ידיו

טמא אפילו הסיטו בקנה צקומטו
מידי דהוא הצבלה צקומטו שהיא
מטמאה במשא' דהא מ"מ הרי הוא
נושא את הטומאה. ל"א קנה צקומטו
של טהור והסיט את הזו להכי טמא
צנגע הקנה צגלוי' של צו ונטמא
הקנה מחמת הזו וחוזר ומטמא את

הטהור ואע"ג דטהור קמוט דגילוי'א
גצי צו הוא דבעינן אצל קנה צקומטו
הזו צו והסיט את הטהור טהור
הואיל צו קמוט וגצי צו כתיב וידיו.
וציבש הוא מופתי כמה דכתיב חלה
דקנה פשוטי כלי עץ הוא ואינו מקבל

טומאה וא"ת צקנה חלול נהי נמי
דמקבל טומאה אפי"ה אין חוזר
ומטמא הטהור שהרי אין מנע של צו
חוזר ומטמא אדם שאין לך נוגע
צנומאה מטמא אדם חוץ מן הנוגע
צצנת ועוד אי' טמא הטהור משום
נגיעת קנה היא והרי צקומטו הוא
דנגע צבית הסמרים לאו צר מגע הוא

דהא אמרין לעיל' שרץ צקומטו טהור
ועוד לשון הסיט אמאי נקט ועוד
הסיט טהור את הזו מי נפק מהאי
קרא וכל אשר יגע צו הזו כתיב כל
והיינו אשר יסיטנו הזו ולא כתיב כל
אשר יגע צוז: כאלו מציה מצונ.

צצמחמס את אצריוי' ומציא לדי קרי
וחו קלקול דור המצול שנאמר
(בראשית ו) כי השחית כל צצר:
צצטוליס עצה. שאינה מתממנת:
לא שקית. והא דמניא כל זמן שאצבע
צצין מדמנת ח"מ היכא דמתחלה
ממשמס וחיימס את עצמו ויואל כל

שעה מעט אצל זה שזדעועו אצריו נעקר כל
שעה מעט אצל זה שזדעועו אצריו נעקר כל
שעה מעט אצל זה שזדעועו אצריו נעקר כל
שעה מעט אצל זה שזדעועו אצריו נעקר כל
שעה מעט אצל זה שזדעועו אצריו נעקר כל
שעה מעט אצל זה שזדעועו אצריו נעקר כל
שעה מעט אצל זה שזדעועו אצריו נעקר כל
שעה מעט אצל זה שזדעועו אצריו נעקר כל
שעה מעט אצל זה שזדעועו אצריו נעקר כל
שעה מעט אצל זה שזדעועו אצריו נעקר כל

(א) [שבת פ"ג ושי"ן, ג] שבת
מלא. לעיל ג' א [לעיל ג' א].
(ב) מקולות פ"ח מ"א.
(ג) מקולות פ"ח מ"ד מולין
דכ"י: (ד) [נגיעה ט"ו].
(ה) [מ"ב מורה צדק פ"ק
ד' (ה) דף מ"ג: ט] כפ"ל:
אכ"ו: (ז) [לעיל דף ל"ג].
(ח) [גד"ל העילוף].

תורה אור השלם

1. וכל אשר יגע בו הזב
שרבב זרע ורדץ במים וטמא
עד הקרב: ויקרא טו א
2. דברו אל בני ישראל
ואמרתם אלהים איש איש
כי יקרה זב מבשרו וזב
טמא הוא: ויקרא טו ב
3. ואיש כי יצא ממנו
שבב זרע ורדץ במים את
כל בשרו וטמא עד
עד הקרב: ויקרא טו ג
4. כי יקרה בק איש אשר
לא יקרה טהור אינו טמא
קלה וקרא אל מוחץ
למחנה לא יבא אל תוך
המחנה: דברים כג א

הגהות הב"ח

(א) נ"מ לא חיש ר"ה
ההנאה: (ב) רש"י ד"ה
דכתיב ור"ה לא שטף הדאי'

גליון הש"ס

נמי' אבר שמואל כל ש"י
ובי' ע' לעיל ד ע"א מדיה
רובי: שם ר"ה מורעא הא
מפיו ממשאי' ע' לקטן ט
ע"א מדיה' ע' רש"י ד"ה
לא שטף ובי' דמילף
לנצילת ידיס ובי'. מולין ק'
ע"א וע' 'מחוס' שם ד"ה
מלא ויגע ע' רש"י צקומטו
הע ע"א ד"ה לענין טומאה:

מוסף רש"י

שלא מצינו לו צצר
טומאות צצמורה אלא צצר
(שבת פ"ג). אף הכא
מאבראי. דק"ל מנע צית
הסמרים אינו מטמא אפקא
לא מולל אשר יגע צו הזו וגי'
הא שטף טהור צצמיה, הא
טעילה ציה, אלא כל אשר ידיו
צו הזו צצצר שהוא גלוי' כידיו
הוא לא שטף עדיין כל גופו
צמיס, שלא טבל מוחו, וכפס
צגלוי' (פדושין כה). כאילו
מביא מבול לטמא.
צצמחמס וכל לדי קרי, חוה
קלקולו ע"ה דור המנול,
מיואליס שבת זרע לטעול
(שבת אה) עעריה זו היסה
צידס, דכתיב (בראשית ו) כי
השחית כל צצר, וחמנו (ר"ה)
(ג) כצומחן קלקול' (ע"ה)
(ד) ולא הטיל מים. קודס
(ה) לנצילת ידיס מים
טמא. שמה נשאר צפי
האמה לצתות קרי ויואל וע'
מי רגליס, וצצבת וע'
ממחאה צכל שהוא אפילו
צצנין חרדל (חוריו כה):